

[Grethe Fenger Møller]

har sagt, at det er de personer, der er på dagpenge, der har udvidet deres forbrug. Jeg vil også sige, at det er vedtaget i folketinget, at der skal ske en 2 pct.s regulering af dagpenge og efterløn, men jeg har ikke sagt, at det var den gruppe, som havde en forbrugsudvidelse.

Hr. Gert Petersen siger, at der også tidligere er skabt arbejdspladser. Ja, selvfølgelig er der det, men de arbejdspladser, som blev skabt under den tidligere socialdemokratiske regering, var stort set udelukkende inden for den offentlige sektor, eller også var det arbejdspladser, der fik offentlige tilskud.

Jeg er selvfølgelig glad for, at hr. Anker Jørgensen nu her i anden omgang kan godkende og forstå, at det faktisk går bedre med beskæftigelsen. Jeg er enig med hr. Anker Jørgensen i, at vi stadig væk har en høj ledighed i Danmark. Det er et af vore alvorligste problemer, og den skal længere ned. Men alene det, at vi er nået så langt, som vi er nu, synes jeg er noget positivt.

Og så kan hr. Anker Jørgensen alligevel ikke rigtig lide at anerkende, at regeringen faktisk har gjort meget for beskæftigelsen, for hr. Anker Jørgensen skal lige have sagt: ja men det går jo også bedre med beskæftigelsen i EF og i Norden. Det går netop ikke bedre med beskæftigelsen i EF. Tværtimod har der været en stigende arbejdsløshed inden for EF som helhed inden for de sidste tre år, hvor Danmark, når man har været til EF-arbejdsministermøde, har været det eneste land, som kunne sige: ja men i vores land går det omvendt; i vores land stiger beskæftigelsen. Det er ikke arbejdsløsheden, der stiger, det er beskæftigelsen, der stiger. Og i Norden kan man sige, at Norge ikke har haft nogen arbejdsløshed, fordi Norge har nogle helt andre økonomiske vilkår på grund af olien.

Men det er da glædeligt, at hr. Anker Jørgensen kan se nogle af tingene, selv om det selvfølgelig er svært for hr. Anker Jørgensen at erkende, at en borgerlig regering faktisk har skabt så store og så gode resultater.

Tørnæs (V):

Man kunne måske netop ved behandlingen af de lovforslag, vi har til behandling i dag, have forventet en anden holdning fra socialdemokratiets side end den traditionelle

destruktive nej-politik, ikke mindst på grund af, at der gentagne gange fra førende socialdemokraters side, også fra den politiske ordfører, hr. Svend Aukens, ustandselig er blevet fremført stor bekymring over det voksende betalingsbalanceunderskud og talt om behov for, at der blev skredet ind over for det. På den baggrund kunne man vel naturligt have forventet, at socialdemokratiet i dag ville have vist en konstruktiv og positiv indstilling til de forslag, regeringen har fremsat, så meget mere som indgrebenes indhold på mange punkter er på linje med, hvad socialdemokratiske regeringer ved tidligere lejligheder har fundet det nødvendigt at gennemføre.

Vi må altså konstatere, at til trods herfor og til trods for den store bekymring, som er udtalt om betalingsbalanceunderskuddet, er det en gang hul råben. Men er ikke parat til at tage noget medansvar for at gennemføre de nødvendige foranstaltninger. Vi må altså stadig væk opleve, at socialdemokratiet fortsætter sin linje med at sætte sig totalt uden for indflydelse med sin golde nej-politik.

Det er sikkert rigtigt, hr. Svend Auken, at hvis den socialdemokratiske politik var blevet fortsat, så havde der ikke være noget behov for indgreb i dag. Så havde vi nemlig haft en stigende rente, stadig faldende økonomisk aktivitet og sidst, men ikke mindst, en stigende arbejdsløshed, der under den socialdemokratiske regering var ved at nå op på 300.000. Er det en rimelig måde at løse landets økonomiske problemer på?

Under firkloverregeringens efterhånden 3½ år lange virke er en stor del af de økonomiske problemer blevet løst. Det er problemer, som socialdemokraterne efterlod. Først og fremmest er der oprettet 150.000 nye stillinger, ledigheden er på vej ned, renten er halveret, priserne har holdt sig i ro gennem længere tid, og inflationen er nu ganske lav. Hvis vi ser på de offentlige udgifter, er der snart balance på finansloven. Yderligere en lang række positive elementer kunne nævnes på det økonomiske område.

Men det er rigtigt, at der tilbage er et stadig eksisterende problem omkring betalingsbalancen. Underskuddet for 1985 nåede op på 28 mia kr., og tallene for januar og februar i år har ikke vist den fornødne positive tendens. Derfor er det nødvendigt, at der nu